

Hier nog blij met de nieuwe bal ...

Herken veel in dit verhaal. Wij betaalden onze leren pikker met de opbrengst van een door ons opgezette loterij. En nu? Hoeveel ballen kwam ik al tegen die in de sloot geraakt waren. Eruit vissen? Welnee, gewoon een nieuwe uit de winkel. Zonder opbrengst oud-papier of loterij! Het kan verkeren! Nu trapveldjes. Toen jasjes neerleggen als doel! Wegwezen als er politie kwam. "Tuuuut, bal in je zak!"(BL)

't Grôte hart van die klaaine man

Woensdagmiddag, vrij van school en mè z'n driechies een bietjie slentere deur Slierecht. Opêêns zagge me bij mellekboer Verspui een bakfiets staon. Drie leuke bande, mor voor de vedderest nog wel goed bruikbaor. Ons plan was gebore; met deuze bakfiets ouwe krante en oud ijzer ophaole en verkôope. Een leere pikker was 'n wens van ons aalle drie. Belnêênt, nie êên met 'n veter, maor 'n echte, ronde, leren bal. De stoute schoene aangetrokke en aan Verspui gevroge ovve we dien bakfiets konne kôope zonder dà me een cent in onze zak hadde. Voor 25 gulde konne me 'm van hum kôope en dà mog op afbetaoling. Wij d'rmeë op stap langs de deure om ouwe krante te vraege. Gelukkig hadde we 'n hêele staareke vriend, êên bonk spiere en wij wazze pezig, zà 'k mor

zegge. Dat was nôôdig om dien bakfiets de Boerestoep op te douwe en dan hêël d'n dijk uit naer de plaetselijke lorreboer. Die ouwe krante broche nie zôôvel op, maor 't oud ijzer spekte de kas behoorlijk. Dà gong nie aaltijd hêêmel op 'n eerlijke manier. Wel watte me aamel uit de Gantel opviste, mor op 't industrieteraain wiere we is gesnapt bij 't jatte onder de hekkes deur. Dat het ons nog 'n middagchie pliesiebreau gekost. Daer mosse we strafregels schrijve met 'n klaain stompie potlôôd: Ik mag geen ijzer stelen. Nae maonde ploetere en zwêête hadde we d'n bakfiets afbetaold en tussedeur ok nog de bande laete ripperere bij Zwijnenburreg op de Stesjonsweg. Daernae gong 't hêël goed met de zaoke en hadde we aaindelijk de 15 gulde verdiend die we nôôdig hadde voor onze aaige lere pikker. Omdà me zô dikkels bij de lorreboer kwamme, soms wel twêê keer op êêne zaeterdag, hadde we hum ok verteld waer ovve we mee bezig wazze. Op 'n woensdagmiddag aareges in september, was 't dan aaindelijk zô wijd dà me dien bal konne gaon kôôpe. We zijn toe mee naer 't pas aangelege Feitsmaoparrek gegaon en tusse de bôôme was 'n mooi stuksie grasveld. Voor iederêên uit 't zicht, doche we, mor nie voor 'n pliesie van wie 'k z'n gezicht nooit ben vergete. Een haalf uur nae aankôôp wier onze lere pikker door dien diender in beslag genome. De teleurstelling kan 'k nie beschrijve. Dat was toch wat! Maonde wazze me bezig gewist, iedere woensdagmiddag en hêêle zaeterdagge hard gewaarekt en dan dut als rizzeltaot. Toch hebbe we toen aalle moed bij mekaor geraopt en nae twêê weke zij me wéér begonne met dien afbetaolde en gerippereerde bakfiets om krante en oud ijzer op te haole. Bij ons eerstvolgende bezoek aan de lorreboer hebbe we hum verteld wat 'r gebeurd was. De lorreboer mompelde iets binnensmons, want echt praote dee die waainig, maor loistere deej die, zôôas bleek, wel aareg goed. Hij haolde z'n bruine geldbeurs tevoorschijn en gaf ons 15 gulde voor dà klaaine bietjie ouwe krante en zô 'n 10 kilo oud ijzer. Dat was dus d'n aandere kant van: JAN KORNELIS BROEREN! Wat het die man ons blij gemaakt! Om nooit te vergete!

Toontjie